

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 21 lutego 2019 r.

Poz. 1185

WYROK NR II SA/WR 659/17
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 12 grudnia 2017 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędzia WSA Mieczysław
Górkiewicz

Sędziowie:

Sędzia WSA Władysław Kulon
Sędzia WSA Anna Siedlecka
(sprawozdawca)

Protokolant:

Asystent sędziego Andżelika
Abramowska

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 12 grudnia 2017 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Gminy Domaniów
z dnia 26 lipca 2017 r. nr XXXII/206/17
w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania
przestrzennego obszaru położonego w obrębie ewidencyjnym
Brzezimierz w gminie Domaniów

- I. stwierdza nieważność § 15 pkt 1 lit. a zaskarżonej uchwały;
- II. zasądza od Rady Gminy Domaniów na rzecz strony skarżącej kwotę 480 (słownie: czterysta osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę na uchwałę nr XXXII/206/17 Rady Gminy Domaniów z dnia 26 lipca 2017 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w obrębie ewidencyjnym Brzezimierz w gminie Domaniów.

Skarżący zarzucił, że § 15 pkt 1 lit. a zaskarżonej uchwały narusza art. 20 i art. 15 ust. 2 pkt 6 w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez wprowadzenie w tekście uchwały postanowień niezgodnych z załącznikiem graficznym uchwały. We wskazanym przepisie uchwały ustalono nieprzekraczalną linię zabudowy, której przebieg przedstawiono na rysunku planu w odległości 17,5-19 metrów od linii rozgraniczającej teren oznaczony symbolem 1P/U i 1KDL. Wojewoda stwierdził, że odległość 17,5-19 metrów nie pokrywa się z odległością ustaloną na rysunku planu, co stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, gdyż część graficzna uchwały nie ma odzwierciedlenia w części tekstowej. Wobec tego skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności § 15 pkt 1 lit. a zaskarżonej uchwały oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy Domaniów wniósł o uwzględnienie skargi, bowiem rozbieżność między częścią tekstową a graficzną planu miejscowego wynikała z powodu pomyłki projektanta planu. Wójt dodał, że stwierdzenie nieważności ww. przepisu uchwały pozwoli na funkcjonowanie planu bez przeszkód, gdyż linie zabudowy określone będą przez rysunek planu, stanowiący załącznik do zaskarżonej uchwały.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2017 r. poz. 1073) plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych. Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały. Przepis § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. Nr 164, poz. 1587) stanowi, iż na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego. Do projektu rysunku planu miejscowego dołącza się objaśnienia wszystkich użytych oznaczeń.

Zdaniem sądu treść powołanych przepisów wyraźnie wskazuje, iż część graficzna planu powinna stanowić odzwierciedlenie zapisów części tekstowej i nie może być z nią sprzeczna. To część tekstowa planu zawiera normy prawne, rysunek planu obowiązuje więc tylko w takim zakresie, w jakim przewiduje to część tekstowa planu (zob. wyrok NSA z dnia 15 marca 2017 r., sygn. akt II OSK 1804/15, Orzeczenia.nsa.gov.pl). Sąd przyjął też, że rysunek planu jako znak graficzny nie może wiązać bezpośrednio, nie spełnia bowiem wymogów normy prawnej z jej klasyczną budową: hipoteza, dyspozycja, sankcja. Rysunek planu obowiązuje w takim zakresie, w jakim tekst planu odsyła do ustaleń planu wyrażonych graficznie na rysunku. Część graficzna planu jest uszczegółowieniem części tekstowej i ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie - z uwzględnieniem zarówno części graficznej, jak i tekstowej. Z tych względów nie może być rozbieżności pomiędzy częścią tekstową planu, a rysunkiem planu.

Uwzględniając powyższe Sąd w składzie rozpoznającym skargę stwierdził, że w niniejszej sprawie plan miejscowy zawiera wymagane przepisem art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy określenie linii zabudowy („opisanie”), którego nie uwidoczniono na rysunku planu zgodnie z opisem. W § 15 pkt 1 zaskarżonej uchwały dotyczącym terenu oznaczonego symbolem 1P/U wskazano, że „ustala się nieprzekraczalne linie zabudowy, których przebiegi przedstawia się na rysunku planu, w następujących odległościach: a) 17,5-19 m od linii rozgraniczającej teren i teren drogi klasy lokalnej, oznaczony symbolem 1KDL (...)”. Trafnie jednak skarżący dostrzegł, że nieprzekraczalna linia zabudowy ustalona dla terenu oznaczonego symbolem 1P/U w części graficznej planu nie przebiega w odległości 17,5-19 metrów od linii rozgraniczającej ten teren od terenu oznaczonego jako 1KDL. Linia ta według rysunku planu biegnie w odległości 13-16 metrów od linii rozgraniczającej. Zasadnie zatem skarżący zarzucił, że § 15 pkt 1 lit. a zaskarżonej uchwały narusza art. 20 i art. 15 ust. 2 pkt 6 cytowanej ustawy w zakresie, w jakim reguluje przebieg linii zabudowy odmiennie niż uczyniono to w części graficznej uchwały. Zaistniała zatem rozbieżność pomiędzy częścią tekstową a rysunkiem planu, którą należało wyeliminować poprzez stwierdzenie nieważności § 15 pkt 1 lit. a zaskarżonej uchwały.

Dodać należy, że sąd podzielił stanowisko Wójta Gminy Domaniów, z którym zgodził się także skarżący, że wyeliminowanie ww. przepisu uchwały umożliwi stosowanie pozostałej części zaskarżonej uchwały,

a w zakresie linii zabudowy możliwe będzie odczytanie jej przebiegu z części graficznej planu, do której odsyła § 15 pkt 1 zaskarżonej uchwały.

Uwzględniając powyższe wskazać jeszcze trzeba, że zgodnie z art. 28 ust. 1 cytowanej ustawy istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. W niniejszej sprawie doszło do istotnego naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego, a dla wyeliminowania przepisów planu niezgodnych z prawem, konieczne było stwierdzenie nieważności określonego w sentencji wyroku przepisu zaskarżonej uchwały.

Biorąc pod uwagę powyższe, Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w pkt I sentencji orzekł na podstawie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2017 r. poz. 1369 ze zm.; dalej: p.p.s.a.). Natomiast w pkt II sentencji o kosztach niniejszego postępowania Sąd postanowił na podstawie art. 200 i art. 205 § 2 p.p.s.a., do niezbędnych kosztów postępowania zaliczając wynagrodzenie pełnomocnika strony skarżącej, będącego radcą prawnym, w wysokości określonej w § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804 i z 2016 r. poz. 1667).

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.